

PARAULES DE VIDA

Les benaurances en l'evangeli de sant Lluç

En l'evangeli d'aquest diumenge escoltarem les benaurances en la versió que presenta sant Lluç (Lc 6,20-26). Trobem tres diferències fonamentals en relació amb les del Sermó de la Muntanya de sant Mateu (Mt 5,3-12): La primera és que en Lluç únicament hi ha quatre benaurances, mentre que en Mateu són vuit. Lluç ha transmès aquelles en les quals són proclamats feliços per Crist les víctimes d'unes situacions que els venen donades pel nostre món (pobresa, sofriment, fam i persecució per causa de Crist) i ha omès les que en la versió de Mateu expressen actituds que estan cridats a viure els deixebles i que suposen un estil de vida (ser misericordiosos, nets de cor, treballar per la pau i lluitar per la justícia). La perspectiva és diferent però no oposada: Lluç vol transmetre'ns la mirada de Jesús sobre les víctimes d'un món moltes vegades inhumà i injust i infondre esperança. Les actituds que el deixeble està cridat a viure per a sembrar el Regne de Déu van apareixent en altres passatges de l'Evangeli.

La segona és que la formulació de Lluç és més breu que la de Mateu: els pobres de Lluç són esmentats per Mateu com a pobres d'esperit; la fam és interpretada per Mateu com a fam i set de justícia; la promesa anunciada als qui ploren és formulada en Lluç com un canvi en la seua situació (riureu), mentre que en Mateu «seran consolats»; la benaurança dirigida als deixebles per ser perseguits a causa de Crist és similar en els dos evangelis. Això no significa que estiguem davant dos missatges diferents, perquè si les llegim en el context de tot l'evangeli de Lluç descobrim que també es parla d'actituds que han de ser viscudes pels seguidors

de Crist. En aquests dos evangelis hi ha un missatge fonamental: els criteris del món són derrocats tan prompte com es veuen les coses des de la valoració que d'elles fa Déu, que és diferent de la del món. Precisament els pobres segons el món i aquells als qui es considera perduts són els veritablement feliços, els beneïts, i en tots els seus patiments poden alegrar-se. Estem davant promeses que albiran el món nou inaugurat per Jesús.

La tercera és que en la versió de Lluç les quatre benaurances van acompanyades de quatre advertiments dirigits als rics, als associats, als qui ara riuen i als qui únicament es preocupen que tots par-

len bé d'ells. Arribarà un dia en què aquests tindran fam i ploraran, perquè ja han rebut el seu consol en aquest món. Són advertiments que ens anuncien que el judici definitiu sobre l'home no depèn de l'èxit o la felicitat que es tingui en el nostre món, sinó del judici de Déu, que és qui té l'última paraula sobre la història. En definitiva, les benaurances ens parlen d'un món nou que ha començat en Jesús, que ha de ser viscut pels deixebles i que arribarà a la seua plenitud a la fi dels temps.

Amb la meua benedició i afecte.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

UN MAR D'EMOCIONS

La compassió, la unitat amb l'altre (I)

La compassió és sentir-se estretament unit als altres, tan profundament unit que es dissol la dualitat aparent que separa el jo del tu, el nosaltres dels altres; els d'aquí i els d'allà. És la percepció d'una unitat subterrània que no desfà la multiplicitat dels éssers. És un llaç invisible que no fa diferències i que es nodreix d'una experiència primordial, de tipus místic.

L'esperit compassiu transcendeix les diferències, no les nega, ni les ignora, però s'adona que més enllà de tot, hi ha una unitat. Esquinça el vel

de Maia i capta el fons comú. És un acte de saviesa, una experiència de transcendència, perquè solament el qui va més enllà de les aparents dualitats i contradiccions, capta aquest fons unitari i s'adona de la insostenible farsa de l'individualisme.

La compassió és la destrucció de les barreres, la fusió dels cors, l'emoció que enllaça profundament els éssers, els reconcilia i els agermana de tal manera que cap ésser és vist com una entitat aliena.

El problema de l'altre és percebut com a propi, perquè l'altre ja no és vist com algú separat, aïllat, aliè; és vist com un mateix. És una pràctica que desfà tota mena de prejudicis i de preconcepcions, que despulla els éssers de tots els elements accidentals i que es queda amb l'essència de cadascun d'ells, amb aquella llavor espiritual que bateja en cada individualitat, però que en cap d'ells s'esgota.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

PALABRAS DE VIDA

Las bienaventuranzas en el evangelio de san Lucas

En el evangelio de este domingo escucharemos las bienaventuranzas en la versión que presenta san Lucas (Lc 6,20-26). Encontramos tres diferencias fundamentales en relación con las del Sermón de la Montaña de san Mateo (Mt 5,3-12): La primera es que en Lucas únicamente hay cuatro bienaventuranzas, mientras que en Mateo son ocho. Lucas ha transmitido aquellas en las que son proclamados dichosos por Cristo las víctimas de unas situaciones que les vienen dadas por nuestro mundo (pobreza, sufrimiento, hambre y persecución por causa de Cristo) y ha omitido las que en la versión de Mateo expresan actitudes que están llamados a vivir los discípulos y que suponen un estilo de vida (ser misericordiosos, limpios de corazón, trabajar por la paz y luchar por la justicia). La perspectiva es distinta pero no opuesta: Lucas quiere transmitirnos la mirada de Jesús sobre las víctimas de un mundo muchas veces inhumano e injusto e infundir esperanza. Las actitudes que el discípulo está llamado a vivir para sembrar el Reino de Dios van apareciendo en otros pasajes del Evangelio.

La segunda es que la formulación de Lucas es más escueta que la de Mateo: los pobres de Lucas son mencionados por Mateo como pobres de espíritu; el hambre es interpretado por Mateo como hambre y sed de justicia; la promesa anunciada a los que lloran es formulada en Lucas como un cambio en su situación (reiréis), mientras que en Mateo «serán consolados»; la bienaventuranza dirigida a los discípulos por ser perseguidos a causa de Cristo es similar en los dos evangelios. Ello no significa que estemos ante dos mensajes distintos, porque si las leemos en el contexto de todo el evangelio de Lucas descubrimos que también se habla de actitudes que deben ser vividas por los seguidores de Cristo. En los dos evangelios hay un mensaje fundamental: los criterios del mundo son derribados tan pronto como se ven las cosas desde la valoración que de ellas hace Dios, que es distinta de la del mundo. Precisamente los pobres según el mundo y aquellos a los que se considera perdidos son los verdaderamente dichosos, los bendecidos, y en todos sus padecimientos pueden alegrarse y regocijarse. Estamos ante promesas que vislumbran el mundo nuevo inaugurado por Jesús.

La tercera es que en la versión de Lucas las cuatro bienaventuranzas van acompañadas de cuatro advertencias dirigidas a los ricos, a los saciados, a los que ahora ríen y a los que únicamente se preocupan de que todos hablen bien de ellos. Llegará un día en que estos tendrán hambre y llorarán, porque ya han recibido su consuelo en este mundo. Son advertencias que nos anuncian que el juicio definitivo sobre el hombre no depende del éxito o la felicidad que se tenga en nuestro mundo, sino del juicio de Dios, que es quien tiene la última palabra sobre la historia. En definitiva, las bienaventuranzas nos hablan de un mundo nuevo que ha comenzado en Jesús, que debe ser vivido por los discípulos y que alcanzará su plenitud al final de los tiempos.

Con mi bendición y afecto.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa

Nadal a les parròquies de la Ràpita

Com a preparació immediata a la celebració del Nadal, el 21 de desembre de 2018 més de 130 infants i joves de les dues parròquies de la Ràpita van recrear la Història de la Salvació, que té el seu centre en el naixement de Jesús. Ho van fer amb actuacions, llums, música i dansa. Els van

acompanyar la gent que omplia de gom a gom el temple parroquial de la Santíssima Trinitat.

Tots ens vam deixar emocionar pel relat entranyable de l'amor de Déu per tota la humanitat.

Mn. Carlos París

Nadal a La Fatarella i Vilalba dels Arcs

Nadal a La Fatarella

Nadal a Vilalba dels Arcs

Els xiquets i xiquetes de La Fatarella i Vilalba dels Arcs van oferir una representació del naixement de Jesús durant la celebració de la Misa del Gall del passat Nadal. Ens van acompanyar

uns 60 nens i joves. Va ser una ocasió ideal per acompanyar-los en aquest dia de tanta significació religiosa i per trobar el sentit vertader del Nadal.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

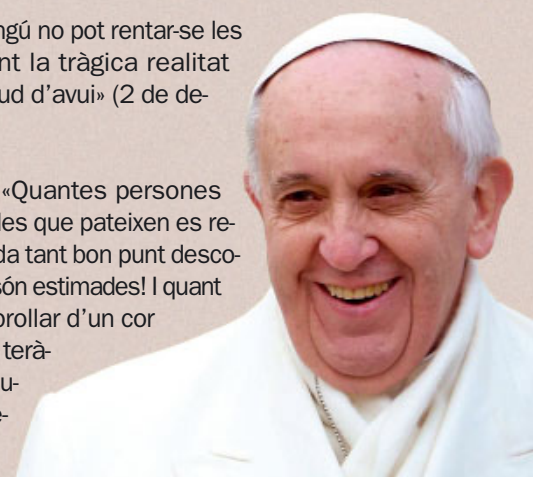
@Pontifex: «Davant les tragèdies de la nostra vida estem cridats a mirar l'horitzó, perquè hem estat redimits i el Senyor vindrà a salvar-nos» (29 de novembre).

@Pontifex: «No existeix una família perfecta; és només amb la pràctica quotidiana del perdó que la família creix» (1 de desembre).

@Pontifex: «Aixequem el vel de la indiferència que cobreix el destí dels que

pateixen. Ningú no pot rentar-se les mans davant la tràgica realitat de l'esclavitud d'avui» (2 de desembre).

@Pontifex: «Quantes persones discapacitades que pateixen es reobren a la vida tant bon punt descobren que són estimades! I quant d'amor pot brollar d'un cor gràcies a la teràpia del somriure!» (3 de desembre).

El Sr. Bisbe celebrà a la Catedral la Missa del dia de Nadal

El Sr. Bisbe, Mons. Enrique Benavent, celebrà la Missa del dia de Nadal a la capella de la Mare de Déu de la Cinta. Va concelebrar el rector de la parròquia del Sant Crist de la Catedral, Mn. José M.ª Membrado. Després de saludar el sacerdot concelebrant i els fidels, el Sr. Bisbe digué en l'homilia que la litúrgia de Nadal ens presenta uns contrastos: «En la carta als hebreus, sant Pau diu que Déu s'ha fet un xiquet que apareix amb la seua bondat i el seu amor. Ha volgut acostar-se a la humanitat despertant en el nostre cor el seu amor. Déu no vol portar-nos a

la vida eterna pel camí de la por i, per això es manifesta per mitjà de l'amor», explicà.

També parlà que hem de tenir la disponibilitat d'un cor senzill. Avui el món vol proves d'un Déu que mostri

la seva existència. L'actitud dels pastors és la que Déu ens demana. Ells quan van sentir l'anunci, van anar de pressa i donaren glòria a Déu.

Abans de rebre la benedicció final, el Sr. Bisbe ens desitjà un bon dia de Nadal, ple de gràcia i amb l'alegria del Senyor. Tot seguit vam passar a adorar el Nen Jesús, mentre cantàvem *Santa Nit*.

Que acollim sempre la Paraula del Senyor en les nostres vides i que caminem il·luminats per la seua llum.

Maria Joana Querol

Celebració de la festa de la Sagrada Família a la Catedral

El divendres 28 de desembre s'inicià a la Catedral el Triduum en honor a la Sagrada Família. Els actes organitzats amb motiu d'aquesta celebració foren a càrrec de la Visita Domiciliària de la Sagrada Família, del Patronat Escolar Obrer de la Sagrada Família i de la Delegació Diocesana de Família i Vida. Els dies 28 i 29 tingué lloc el res del Rosari per les famílies i l'Eucaristia, celebrada el primer dia per Mn. Josep M. Membrado, rector de la parròquia del Sant Crist de la Catedral i el segon dia per Mn. José Luis Arín, vicari general.

El diumenge dia 30 es va fer la Missa Estacional a l'altar major de la Catedral, presidida pel Sr. Bisbe, Enrique Benavent, i concelebrada per Mn. Pascual Centelles i Mn. Rafael Prades, qui dirigí tots els cants de la celebració, acompanyat de l'orgue a càrrec de Mn. Isaïes Riba. El Sr. Bisbe apuntà en l'homilia que «quan pensem en la Sagrada Família de Natzaret, sabem que és una família oberta a la voluntat de Déu. Una família que no està tancada en els seus problemes, sinó que viu moments d'alegria i dificultats, obeint sempre la Paraula de Déu i fent la seua voluntat».

«Quantes vegades la vida de les nostres famílies es viu al marge de Déu, vivint les dificultats i alegries tancades en elles mateixes, sense preguntar-se quina és la voluntat del Senyor sobre elles. En canvi, la primera preocupació de la família de Natzaret és complir la voluntat de Déu», continuà.

Després de les pregàries en les quals vam tenir molt presents les fa-

mílies, es van presentar les ofrenes i entre els participants hi havia una família amb els seus fills. Durant la comunió vam cantar *Santa Nit*.

Arribat el final de la celebració de l'Eucaristia, el nostre bisbe Enrique ens donà la benedicció solemne. Tot seguit vam adorar el Nen Jesús mentre cantàvem *Adeste fideles*.

Maria Joana Querol

AGENDA

► **Del 22 al 24**, Tortosa, monestir de Santa Clara, convivència per a joves.

► **Diumenge 24**, Sant Carles de la Ràpita, parròquia de Sant Josep Obrer, a les 10.45 h, confirmacions.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

18. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Gn 4,1-15.25 / Sl 49 / Mc 8,11-13]. Sant Simeó, bisbe de Jerusalem, parent de Jesús; sant Eladi (†632), bisbe de Toledo; beat Joan de Fièssole (fra Angèlic), prevere dominicà, pintor; santa Bernadeta Soubirous (†1879), vg., vident de Lourdes; beat Francesc Regis Clet, prev. paül i mr.; sant Teotónio, bisbe.

19. ■ Dimarts [Gn 6,5-8; 7,1-5. 10 / Sl 28 / Mc 8,14-21]. Sant Gabí, prev. i mr. (296); sant Conrad de Piacenza, ermità; beat Àlvar de Còrdova, prev. dominicà; sant Jordi, monjo; beata Elisabet Picenardi, vg. servita.

20. ■ Dimecres [Gn 8,6-13.20-22 / Sl 115 / Mc 8,22-26]. Sants Nemesi i Potami, mrs.; sant Eleuteri (s. V), bisbe; santa Amada, rel.; beat Maurici Proeta, agustinià, de Castelló d'Empúries; sants Francesc i Jacinta Marto (Fàtima).

21. ■ Dijous [Gn 9,1-13 / Sl 101 / Mc 8,27-33]. Sant Pere Damià (1007-1072), bisbe d'Òstia i doctor de l'Església, card.; sant Claudi, mr.; sant Dositeu, monjo; festa de la Misteriosa Llum de Manresa.

22. □ Divendres [1Pe 5,1-4 / Sl 22 / Mt 16,13-19]. La Càtedra de sant Pere, apòstol, celebrada a Roma des del s. IV; santa Margarida

de Cortona, penitent; santa Elionor o Leonor, reina d'Anglaterra.

23. ■ Dissabte [He 11,1-7 / Sl 144 / Mc 9,2-13]. Sant Policarp, bisbe d'Esmirna i mr. (s. II), deixeble dels apòstols; santa Marta d'Astorga, vg. i mr.; beata Rafaela de Ibarra, mare de família, de Bilbao.

24. ■ Diumenge vinent, VII de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [1S 26,2.7-9.12-13.22-23 / Sl 102 / 1Co 15,45-49 / Lc 6,27-38]. Sant Modest, bisbe de Trèveris; sant Sergi, monjo i mr. (304); santa Primitiva, vg.; sant Edilbert, laic; beata Josepa Naval i Girbés, vg. seglar, d'Algemessí.

Diumenge VI de durant l'any (C)

COMENTARI

És possible la felicitat ara i aquí?

Tots busquem un punt de recolzament en la nostra vida. El necessitem. El problema és saber sobre què construïm. En aquest sentit diu Jeremies molt clarament: *Maleït l'home que es refia de l'ajut humà, que busca un home per fer-ne el seu braç dret, mentre el seu cor s'allunya del Senyor.* La descripció és clara. Diu que s'assemblen a les pomes de Sodoma, boniques per fora però buides per dins. És un fonament fals. Posem tota la confiança en els homes o en Déu? Per això la segona part: *Beneït l'home que es refia de l'ajut del Senyor i troba en el Senyor la seguretat.* Llavors és semblant als arbres que tenen abundor d'aigua i així donen molt de fruit sigui hivern o estiu.

A l'evangeli Lluç ens presenta les benaurances en forma diferent a les de Mateu. Només en porta quatre i hi afegeix quatre malaurances. En el fons ens diu el mateix que la primera lectura. No podem posar la confiança en la riquesa, en passar-nos-ho bé, en *anar tips*, en fer que *tothom parli bé de nosaltres*. Al final tot això és insegur, tot això no dona estabilitat a la nostra vida. Per això Jesús aposta pels pobres, pels qui ploren, pels qui passen fam, pels que són perseguits. Perquè aquests posen tota la seva confiança en el Senyor: no necessiten res més per ser feliços que tenir Déu. Ni el diner, ni el poder, ni el benestar és la ens donen, la felicitat. Només Déu. Per això és possible ser feliços fins i tot quan les coses humanament ens van molt malament.

I la nostra certesa ve, precisament de Crist. Amb la seva resurrecció ens garanteix la felicitat plena. Diu Pau: *¿Com és que entre vosaltres alguns neguen la resurrecció dels morts?* Si Crist no ha vençut la mort, quin valor tenen les seves paraules? Però acaba amb una gran afirmació: *Crist ha ressuscitat d'entre els morts, el primer d'entre tots els qui han mort.* Déu és l'única garantia de la nostra felicitat, més enllà de la riquesa, del poder, del passar-nos-ho bé en aquesta vida.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre de Jeremies (Jr 17,5-8)

Això diu el Senyor: Maleït l'home que es refia de l'ajut humà, que busca un home per fer-ne el seu braç dret, mentre el seu cor s'allunya del Senyor. Serà com la pomera de Sodoma en el desert de l'Arabà, que no tasta mai un moment de bonança; viu en els indrets xardorosos de l'estepa, en una terra salada que no es pot habitar. Beneït l'home que es refia de l'ajut del Senyor i troba en el Senyor la seguretat. Serà com un arbre plantat ran de l'aigua que estén les arrels vora el corrent; quan ve l'estiu, ell no té por, i el seu fullatge es manté fresc; en anys de secada no es neguiteja ni deixa de donar fruit.

► Salm responsorial (1)

R. *Feliç l'home que té posada en el Senyor la seva confiança.*

Feliç l'home que no es guia pels consells dels injustos, / ni va pels camins dels pecadors, / ni s'asseu al ròdol burleta dels descreguts. / Estima de cor la llei del Senyor, / la repassa meditant-la nit i dia. R.

Serà com un arbre que arrela vora l'aigua: / dona fruit quan n'és el temps i mai no es marceix el seu fullatge, / duu a bon terme tot el que emprèn. R.

No serà així la sort dels injustos; / seran com la palla escampada pel vent. / El Senyor empara els camins dels justos, / i el dels culpables, acaba malament. R.

► Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 15,12.16-20)

Germans, si prediquem que Crist ha ressuscitat d'entre els morts, com és que entre vosaltres alguns neguen la resurrecció dels morts? Perquè si fos veritat que els morts no ressusciten, tampoc Crist no hauria ressuscitat. I si Crist no hagués ressuscitat, la vostra fe no tindria objecte, encara estaríeu submergits en els vostres pecats. A més, els qui han mort creient en Crist estarien perduts sense remei. Si l'esperança que tenim posada en Crist no va més enllà d'aquesta vida, som els qui fem més llàstima de tots els homes. Però la veritat és que Crist ha ressuscitat d'entre els morts, el primer d'entre tots els qui han mort.

► Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 6,17.20-26)

En aquell temps, Jesús amb els deixebles baixà de la muntanya i s'aturà en un indret pla on hi havia molts dels seus seguidors i una gentada del poble que havia vingut de tot el país dels jueus, de Jerusalem i de la costa de Tir i de Sidó. Jesús alçà els ulls i digué mirant els seus deixebles: «Feliços els pobres: el regne de Déu és per a vosaltres. Feliços els qui ara passeu fam: vindrà el dia que sereu saciats. Feliços els qui ara ploren: vindrà el dia que riureu. Feliços vosaltres quan, per causa del Fill de l'home, la gent us odiarà, us esquivarà, us ofendrà i denigrarà el vostre nom: aquell dia alegru-vos i feu festa, perquè la vostra recompensa és gran en el cel; igual feien els seus pares amb els profetes. Però ai de vosaltres, els rics: ja heu rebut el vostre consol. Ai de vosaltres els qui ara aneu tips: vindrà el dia que passareu fam. Ai de vosaltres, els qui ara rieu: vindrà el dia que us doldreu i plorareu. Ai quan tota la gent parlarà bé de vosaltres: igual feien els seus pares amb els falsos profetes.»

► Lectura del libro de Jeremías (Jer 17,5-8)

Así dice el Señor: «Maldito quien confía en el hombre, y en la carne busca su fuerza, apartando su corazón del Señor.»

Será como un cardo en la estepa, no verá llegar el bien; habitará la aridez del desierto, tierra salobre e inhóspita. Bendito quien confía en el Señor y pone en el Señor su confianza. Será un árbol plantado junto al agua, que junto a la corriente echa raíces; cuando llegue el estío no lo sentirá, su hoja estará verde; en año de sequía no se inquieta, no deja de dar fruto.»

► Salmo responsorial (1)

R. *Dichoso el hombre que ha puesto su confianza en el Señor.*

Dichoso el hombre / que no sigue el consejo de los impíos, / ni entra por la senda de los pecadores, / ni se sienta en la reunión de los cínicos; / sino que su gozo es la ley del Señor, / y medita su ley día y noche. R.

Será como un árbol / plantado al borde de la acequia: / da fruto en su sazón / y no se marchitan sus hojas; / y cuanto emprende tiene buen fin. R.

No así los impíos, no así; / serán paja que arrebatara el viento. / Porque el Señor protege el camino de los justos, / pero el camino de los impíos acaba mal. R.

► Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 15,12.16-20)

Hermanos: Si anunciamos que Cristo resucitó de entre los muertos, ¿cómo es que dice alguno de vosotros que los muertos no resucitan? Si los muertos no resucitan, tampoco Cristo resucitó; y, si Cristo no ha resucitado, vuestra fe no tiene sentido, seguid con vuestros pecados; y los que murieron con Cristo se han perdido.

Si nuestra esperanza en Cristo acaba con esta vida, somos los hombres más desgraciados. ¡Pero no! Cristo resucitó de entre los muertos: el primero de todos.

► Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 6,17.20-26)

En aquel tiempo, bajó Jesús del monte con los Doce y se paró en un llano, con un grupo grande de discípulos y de pueblo, procedente de toda Judea, de Jerusalén y de la costa de Tiro y de Sidón. Él, levantando los ojos hacia sus discípulos, les dijo: «Dichosos los pobres, porque vuestro es el reino de Dios. Dichosos los que ahora tenéis hambre, porque quedaréis saciados. Dichosos los que ahora lloráis, porque reiréis. Dichosos vosotros, cuando os odien los hombres, y os excluyan, y os insulten, y proscriban vuestro nombre como infame, por causa del Hijo del hombre. Alegraos ese día y saltad de gozo, porque vuestra recompensa será grande en el cielo. Eso es lo que hacían vuestros padres con los profetas. Pero, ¡ay de vosotros, los ricos!, porque ya tenéis vuestro consuelo. ¡Ay de vosotros, los que ahora estáis saciados!, porque tendréis hambre. ¡Ay de los que ahora reís!, porque haréis duelo y lloraréis. ¡Ay si todo el mundo habla bien de vosotros! Eso es lo que hacían vuestros padres con los falsos profetas.»